

Meno a priezvisko: Sabina Kožáková

Názov práce: Stromy, korene a tradície v mojom živote (Deti boha Chorsa - báj)

Kategória: II.

Trieda: 6.B

Adresa školy: ZŠ s MŠ Podolie, Podolie 804, 916 22

e-mail: zspodolie@gmail.com

Deti boha Chorsa

(báj o rodnom kraji)

Na počiatku nebolo nič. Nič iba Chors - boh Slnka. Bolo mu na svete smutno, a tak sa dal do práce. Najskôr stvoril vrchy, potom doliny a nakoniec celý svet. Ale aj tak mu stále niečo chýbalo... Nevedel, či je to správne, ale aj tak si vytvoril... Živu - priateľku, ktorá by mu stála po boku.

Živa sa chcela niekde usadiť, lenže nevedela kde. Chors jej poradil:

“Tamto neďaleko sú krásne hory. Môžeme sa tam zabývať.”

A tak sa aj stalo. Usadili sa na krásnej hore - Plešivec. Postavili si nádherný dom.

V jedno ráno sa Chors zobudil a uvidel, že Živa už vedľa neho neleží. Rozbehol sa do záhrady, kde ju našiel s dvomi krásnymi deťmi na rukách. S úžasom sa jej opýtal:

“Kto je to?”

Živa odpovedala veselo a láskavo: “No predsa naše deti.” A nežne dodala: “Nie sú krásne?”

Chors sa nezmohol na slovo. Dali im meno Dudo a Vaho.

Chlapci odmalička mali najradšej vodu. Chors bol veľmi pyšný, že má takých krásnych synov. Mal ich veľmi rád, ale ako im roky pribúdali, tak z nich rástli väčší a väčší nezbedníci. Raz rozbili okno a neraz podupali kvety, ktoré si Živa starostlivo vypestovala. Chors bol každým dňom mrzutejší, na chlapcov prísnejší a tvrdší. V jedno ráno, keď všetci spolu raňajkovali, im povedal:

“Ešte raz uvidím, že ste niečo spravili, tak vás odtiaľto vyhodím!!! Rozumeli ste??” Chlapci mu však neodpovedali. Ďalej ho nepočúvali a radšej sa išli hrať do záhrady s palicami.

O chvíľu sa ozval rachot: “Trésk!” a kúsky skla len tak zarinčali. Chors to počul, vybehol von a zlostne sa rozkričal: “Čo ste to zase vyviedli?! Zmiznite odtiaľto!!”

Ako to dopovedal, v doline pod Plešivcom silno zahrnelo a pod kopcom sa objavil malý domček. A tak sa chlapci vystaňovali pod Plešivec. Nežilo sa im tam zle. Bola to krásna drevená chalúpka, kde sa Dudo a Vaho mohli hrať a vymýšľať, koľko len chceli. Najradšej sa však chodievali kúpať do neďalekej riečky.

Jedného dňa, keď sa išli znovu kúpať, s hrôzou zistili, že riečka zmizla. A pomysleli si:

“To určite urobil náš otec, aby nás ešte prísnejšie potrestal!” Boli takí nahnevaní, že s krikom a vreskom spustili:

“Otec, otec, počuješ? Okamžite nám vráť našu riečku!” Chors bol prekvapený, kto to tak kričí a keď videl, že sú to jeho synovia, rozhneval sa ešte väčšmi. “Prečo tak kričíte? A vari si to nezaslúžite? Veď ste nemali toľko vymýšľať! Ak riečku chcete naspäť, musíte mi za ňu niečo dať!”

S prosíkom odpovedali: “Dáme, hocičo, hoci aj náš život, len nám ju vráť späť!”

“Vy máte riečku radšej, než svoj život?” Tak keď ju máte tak radi, tak sa ňou staňte!“

Po týchto slovách v doline pod Plešivcom sa rozburácali hromy a Dudo a Vaho sa premenili na riečku. Zdesený Chors si až vtedy uvedomil, čo spravil. Ale už bolo neskoro. Veľmi smútil za chlapcami a nakoniec, aby mu aspoň menom pripomínala jeho synov, túto riečku pomenoval Dudváh.

A odvtedy riečka Dudváh tečie v okolí obce Podolie.